

РЕШЕНИЕ

№ 5569

гр. София, 02.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-22 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Ис. Шекерджийски

при участието на секретаря Вяра Евг. Баева
като разглежда докладваното от Стефан Ис. Шекерджийски Гражданско дело № 20231100101166 по описа за 2023 година

иск с пр. осн. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ:

Ищецът – **Б. Д. Л.**, в исковата си молба и уточнение на същата от 20.03.2023г., твърди, че на 21.05.2012г., като пешеходец, докато спорел с ФЛ, му била нанесена средна телесна повреда - счупване на костите на подбедрицата, включително и на глезена - триглезенно счупване, вследствие на внезапен удар в гръб от автомобил на Еконт.

По случая беше образувано ДП ЗМ № 11300/2012г. по описа на СРТП-ОДП-СДВР, пр.пр. № 19780/2012г. по описа на СРП, по което на 30.05.2012г., след претърпяна от него операция в МБАЛ „ПИРОГОВ“, бил разпитан в качеството му на свидетел (пострадал).

С постановление на СРП от 24.01.2013г. наказателното производство било прекратено частично срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. Б, във вр. с чл. 342, ал. 1, предл. трето от НК с оглед липсата на доказателства за извършено престъпление.

Със същото постановление било указано наказателното производство да продължи срещу ищеца за престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК. В съда бил внесен обвинителен акт. Била му наложена и мярка за неотклонение „подписка“.

С присъда от 27.02.2015г., постановена по НОХД № 4970/2014г. по описа на СРС, НО, 11 състав, бил признат за виновен. С решение по ВНОХД № 1415/2015г. на СГС, НО, 7 въззивен наказателен състав отменил присъдата на СРС и върнал делото на досъдебното производство на прокурора за отстраняване на множеството, визирани в обстоятелствената част на решението, нарушения на процесуалните правила.

В СРС било образувано отново наказателно дело от общ характер, като последвала

нова осъдителна присъда, потвърдена от СГС.

Депозирал молба за възобновяване на делото до САС, който отменил решението на СГС и постановил възобновяване на делото. Накрая - с присъда № 41/14.02.2019г. СГС, НО, 12 въззивен състав, постановена по ВНОХД № 21/2019г., го оправдал по повдигнатото му обвинение.

Ищецът следвало да изтърпи всичко това, включително и наложената му присъда „пробация“, единствено и само по вина на прокуратурата, която упорито в продължение на 7 години го тормозела

Понесъл имуществени и неизмуществени вреди.

На 10.05.2013г. бил освободен като управител и представляващ на „Л.“ ООД, ЕИК ****, където получавал месечно заплащане в размер на 600 лева. За девет години това били пропуснати ползи в общ размер на 64 800 лева. Бил управляващ и на „Б.Е.Б.“ АД, ЕИК **** от 14.11.2013г. до 31.03.2016г. с месечно възнаграждение от 2 600 лева. За шест години това - 187 200 лева. Същото се отнасяло и до „Виртуална електроцентрала „А.“ АД, ЕИК **** от 26.09.2014г. до 29.02.2016г. (месечно възнаграждение от 3 000 лева; за шест години - 216 000 лева).

Освен това се разболял и получил рекурентно депресивно разстройство Код по МКБ -10 F33, от което все още се лекувал.

Пострадало и доброто му име в обществото.

Майката на двете му деца го напусна, като взела със себе си и тях, поради обстоятелството, че бил виновен за извършено престъпление и тя не желала да живее с престъпник.

Предвид изложеното моли да се осъди ответникът да му заплати:

- сумата от 468 000 лева (- „Л.“ ООД, ЕИК **** - от 10.05.2013г. до 10.05.2019г. - 64 800 лв. при месечно възнаграждение от 600 лв.; - „Б.Е.Б.“ АД, ЕИК **** - от 14.11.2013г. до 31.03.2016г. - 187 200 лв. при месечно възнаграждение от 2 600лв.; и - „Виртуална електроцентрала „А.“ АД, ЕИК **** - от 26.09.2014г. до 29.02.2016г. - 216 000 лв. при месечно възнаграждение от 3 000 лв.), имуществени вреди; и

- сумата от 30 000 лева, неимуществени.

Претендира законната лихва и разноски.

Ответникът - **Прокуратура на РБ**, оспорва исковете:

- оспорва исковете по размер;

- едната от претенциите била нередовна – тази за имуществените вреди, тъй като не бил посочен начален и краен момент, а и не били конкретизирани актовете, с които възникнали, съответно – били прекратени правоотношенията;

- не бил приложен краеният съдебен акт с печат, че е влязъл в сила; и

- излага и други фактически и правни доводи.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

от фактическа страна:

Не се спори, че по отношение на ищеца е водено наказателно производство за обвинение и продължителност и особености, посочени в исковата молба.

С Постановление от 24.01.2013г. на СРП, досъдебното производство за средна телесна повреда (№ 11300/2012 по описа на СРТП-ОДП-СДВР, пр.пр. № 19780/12г.), нанесена на ищеца е прекратено, тъй като е констатирано, че няма извършено деяние.

Ищецът е привлечен като обвиняем на същата дата.

Наказателното производство е продължено по отношение на ищеца за престъпление по чл. 290, ал. 1 от НК (лъжесвидетелстване). С Постановление от 24.04.2013г. на СГП (преписка № 1241/2013г.), постановлението е потвърдено. Жалбата е оставена без уважение и от АП – Постановление от 30.10.2013г. (пр.пр. № 3310/2013г.). Последното постановление е потвърдено от ВКП – Постановление от 01.11.2016г.

Взетата мярка за неотклонение е подписка.

Първото образувано НОХД по описа на СРС е 4970/14г. Ищецът е признат за виновен, като наказанието е 18 месеца лишаване от свобода, отложено по реда на чл. 66 от НК за срок от 3 години.

След жалба е образувано ВНОХД № 1415/15г. по описа на СГС – присъдата е отменена, поради съществени процесуални нарушения, включително и странната аргументация на прокурора, изготвил постановлението от 24.01.2013г.

Образувано е, но е прекратено, НОХД № 1186/16г.

Образувано е НОХД № 16162/16г. Ищецът отново е признат за виновен, като наказанието е една година лишаване от свобода, като изпълнението е отложено за три. Постановена е задължителна регистрация за 1 година.

Мярката за неотклонение е „подписка“ и по последните две производства няма данни за задържане, за което има изложени твърдения в исковата молба.

След жалба е образувано ВНОХД № 440/18г., като присъдата е потвърдена.

По искане на ищеца, делото е възобновено като с Решение № 484 от 04.12.2018г. на САС, последното решение е отменено, а делото върнато на СГС.

Образувано е ВНОХД № 21/19г., като ищецът е оправдан.

Относно датата на влизане в сила на присъдата – до доказване, последващо твърдение, от страна на прокуратурата (но за това е настъпила вече процесуална преклузия / в отговора трябва да се предяви както главното, така и евентуалното възражение, за да се избегне преклузията - Р. № 509/18.06.2010г. по г.д. № 1151/2009г., ГК, I г.о. ВКС), съдът приема, че тя е тази, посочена в исковата молба. В тази връзка, съгласно нормата на чл. 136, ал. 3, изр. 1 от ЗСВ, прокуратурата е единна и централизирана (арг. и от т. 15, абз. 2 от ТР № 3 от 22.04.2005г. по

т.гр.д. № 3/2004г., ОСГК на ВКС). Прокуратурата, като учреждение, е била страна в приключилото наказателно производство, а също така е страна и в настоящия граждански процес. Отделните прокурори (ФЛ-а) са само нейни процесуални представители. Или, прокуратурата е наясно с момента на влизане в сила на окончателния съдебен акт. Той всъщност е установен още с документацията, представена по делото – 06.03.2019г. (л. 39).

На 10.05.2013 г. ищецът е заличен като управител на „Л.“ ООД, ЕИК ****, но до 24.07.2019 г., когато отново фигурира в ТР като такъв. След тази дата няма други промени. Според справката от НАП (л. 49), тогава осигуряването спира.

Относно "Б.Е.Б." АД, ЕИК ****. Според ТР, считано от 29.05.2013 г., без прекъсване, ищецът представлява дружеството. От 19.09.2017г. е част от съвета на директорите. През 2014г. осигурителните вноски не са спрели – л. 51. Същото се отнася и до 2015г. (л. 54). Съпоставката със справките не е изчерпателна, **тъй като исковете са изначално неоснователни** (съобразно посоченото в „от правна страна“).

Относно "Виртуална електроцентрала „А.“ АД, ЕИК ****: бил е част от съвета на директорите до 09.10.2014г., а след това отново – от 09.10.2017г.

Дружеството "И.С." ЕООД - Заличен търговец, ЕИК ****, не е предмет на исковата молба. То не е споменато там.

Депозирано е заключение на СПЕ, неоспорено от страните (включително и от ищцовата страна; евентуалното оспорване би било и неоснователно, предвид съображенията, изложени в „от правна страна“) и прието от съда, като компетентно изготвено. От него се установява, че:

Опит за освидетелстване на Б. Л. бе направен на 25.09.2023 г. Срещата бе уговорена по телефона с адвокат Й. Т. и се проведе в офис на „Спектра-консулт“ в нейно присъствие.

В предварителните разговори между адвокат Т. и вещото лице бе уточнено, че на тази среща ще бъдат представени медицински документи за Б. Л., които да илюстрират специализираните преценки и диагнози на психиатри, ев. психолози. **Такива документи не бяха предложени.**

След представяне на вещото лице и изясняване на правата на Б. Л. като лице за освидетелстване бе направен опит да започне същинското интервю. Със съгласието на лицето и адвокат Т. бе направен фонозапис на изследването.

Изследване по същество обаче не можа да бъде проведено. На въпросите относно появата, естеството и развитието на болестните отклонения Б. Л. отговаряше стереотипно, че всичко е представено в исковата молба. След настоятелно запитване бяха представени само няколко несъществени конкретни отговора. Към вещото лице бяха отправени критични коментари, че не задава ясни въпроси, а при задаването на ясни и кратки затворени въпроси отговорите отново бяха насочени към исковата молба. След няколко минути ищецът заяви, че повече няма да участва и двамата с адв. Т. си тръгнаха (поведението на ищеца в о.с.з. е идентично).

При такова представяне на Б. Л. бе невъзможно да се проведе пълноценно освидетелстване, за да бъде даден отговор на въпросите пред експертизата.

Заключение при тези обстоятелства не може да бъде представено. Пълноценен коментар на здравословното състояние на Б. Л. би могъл да се направи след представяне и приемане от съда на обещаните от ищеца медицински документи и след разпит на свидетели, от където вероятно ще се изяснят и конкретизират основните области с някакви психични отклонения.

Това всъщност не е експертно заключение (макар да е изключително компетентно изготвено).

Становище-експертиза, изготвено от Т. Х. (л. 96), по правната си природа представлява частна експертиза. Тя е изготвена за този процес и не представлява медицински документ, онагледяващ процес на лечение, което продължава например и към този момент (19.10.2023г.). Психологът (а не психиатър, какъвто е доц. д-р В.), за който въобще не са ангажирани доказателства (чл. 154 от ГПК), че е такъв и че има медицинско образование, потвърждава медицинска диагноза. Заключение е кратко и като цяло преповтаря изложеното в исковата молба (и разказа на самия ищец) и то почти без мотивация.

Тази частна експертиза е недопустимо доказателство (например: Определение № 334 от 19.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 364/2009 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Татяна Върбанова; Решение № 313 от 12.12.2013г. на ВКС по гр.д. № 6769/2013г., I г.о., ГК, докладчик съдията Бонка Дечева; и Решение № 190 от 18.12.2009г. на ВКС по т.д. № 364/2009г., II т.о., ТК, докладчик председателят Татяна Върбанова).

Експертното заключение е писмено, но и гласно доказателство. Изготвя се писмено становище, но то се приема след разпит на експерта от страните и от съда – в случая това не може да бъде сторено.

Събрани са гласни доказателства – разпитани са св. С. и Б.. От тях се установява, че:

- св. С.: след инцидента, при който ищецът бил със счупен крак, те разредили срещите си. Свидетелят „разбрал“, че при ищеца нещата са се влошили от гледна точка на работа, а и жена му го напуснала, като взела и децата.

Показанията, в тази си част, са проблемни. От една страна, съобразно посоченото по-долу, прекратяване на облигационна (било то трудовоправна или гражданскоправна връзка, не се установява със свидетелски показания – чл. 164, ал. 1 от ГПК), а от друга – това не са, особено относно съпругата, дори факти (освен напускането), а извод дочут от ищеца или от друг негов познат, отново уведомен от г-н Л.. Последното, от своя страна, представлява недопустим косвен разпит на самата страна.

Като цяло показанията на този свидетел целят да се преодолее пропускът да се съберат адекватни доказателства (например психиатрична експертиза, а както бе посочено и - разпит на съпруга или дете, писмени доказателства за прекратяване на договори за управление и причините за това). По правило, диагноза не се поставя и установява със свидетелски показания. Именно и по тази причина показанията на свидетеля, като цяло не могат да се съобразят от решаващия орган.

Свидетелят дава показания за факти от живота на ищеца, от които експерт, в случая психиатър, може да направи извод, тъй като разполага, за разлика от решаващия орган, със специални знания, за психическо разстройство. Доктор В. не успя да достигне до подобен извод, дори и след като изслуша свидетелите.

- св. Б.: изложеното относно първия свидетел се отнася и до този.

от правна страна:

Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно: обвинение в извършване на престъпление, ако **лицето бъде оправдано** или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано (чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ).

Отговорността на държавата/общините по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл. 45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата да спазва правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина (виновно поведение) от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл. 4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Обемът на отговорност на държавата по ЗОДОВ е определен с разпоредбата на чл. 4 от закона – държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението за неимуществени вреди се определя по общото правило, установено в чл. 52 от ЗЗД, а именно – по справедливост.

Оправдаването на обвиняемия с влязъл в сила съдебен акт е достатъчно, за да се приеме, че обвинението е било незаконно, като доколкото същото е било повдигнато от ответника, несъмнено е, че неговото поведение е било противоправно.

В конкретната хипотеза:

1. Вътрешните отношения в дружествата не са изследвани (т.е. ищецът не е установил кумулативно /за всяко от дружествата/ прекратяването на гражданското или трудовото правоотношение, а това означава решение на съвета на директорите или трудово уволнение, а още по-малко причината за това).

Той не е заличен от ТР, което означава, че за всяко трето лице, а и съдът е такъв, договорът за управление не е прекратен или ако е прекратен (тъй като хипотезите са различни), то това би могло да бъде по всевъзможни причини – включително и желание на ищеца.

2. Относно експертното НЕзаключение на вл. В., са необходими няколко уточнения: ищецът, съзнателно или не, е саботирал възможността да се събере годно доказателство за негативните емоции, за които твърди в исковата молба, че е преживял (депресивно разстройство). Писането (*да се разбира изложеното в исковата молба*) не доказва нищо в полза на този, който го е писал, но то е доказателство против него - *Scriptum pro scribente*

nihil probat, sed contra scribentem.

В качеството си на искане искът представлява едностранно изявление с двояк характер. От една страна, той съдържа правното твърдение на ищеца, с което той описва отношенията си с ответника, и затова представлява изявление за знание относно действителното правно положение, така както го вижда ищецът (затова и тази писмена молба не представлява доказателство, а фактите, изложени в нея, следва да се установят /докажат/ от страната – чл. 154 от ГПК). Това изявление може да бъде вярно или невярно (правилно или неправилно) и съобразно с това искът може да бъде основателен или неоснователен. Но искът е не само изявление за знание. Той е и волеизявление, насочено да породят определени, искани от ищеца правни последици. Понеже всеки иск е едновременно твърдение и волеизявление, затова всеки иск подлежи на двояка преценка от гледна точка на допустимост и основателност (68-88-ОСГК).

В случая е важна първата характеристика на изявлението, с оглед цитираната римска максима. Гражданският процесуален кодекс дава възможност да се установи истината, друг е въпросът, че страната ще трябва да се потруди и да гледа сериозно на участието си в производството - Решение № 4 от 16 юни 2009г. по конституционно дело № 4 от 2009г. Или, за разлика от другите научни клонове, в процеса се установява формална истина, съобразно възможностите и желанието на страните да ангажират доказателства за нея. Ако има разминаване между емпирична истина и тази установено в делото, но при спазване от страна на съда на процесуалните правила, решението би било правилно и това е санкция за участника в процеса, който не е положил необходимата грижа за собствените си интереси (в това понятие се включва и неумело положена грижа).

Такова е и становището на доц. С.: При принципа за формалната истина също се допуска, че преди и извън исковото съдопроизводство съществуват материални правоотношения, но задачата на съда е да постанови решение, което да съответства на събрания по делото доказателствен материал. По силата на този принцип решението е правилно, когато отговаря на внесените от страните в съда доказателства и доказателствени средства ... При действието на принципа за формалната истина истина за съда е само това, което е установено в процеса и решението е правилно, ако съответства на установеното. Съдът няма право, а и задължение, да установява стоящата извън процеса истина. Разбира се, и при действието на този принцип съдът подлага на преценка събрания по делото доказателствен материал от гледна точка на това доколко съдържащата се в него информация е достоверна. Както при принципа за обективната истина, така и при този за формалната истина, съществува свобода на вътрешното съдийско убеждение при извършването на преценката. Принципът за формалната истина не е свързан с наличието или липсата на доказателствени средства с обвързваща съда сила, защото въпросът за вътрешното убеждение и преценката на доказателствения материал не се намира в пряка зависимост от възприемането на единия или другия принцип („Принципи на гражданския процес“, 1998г.).

Доказателствата се събират своевременно (следствие от института на преклузията), като пропускът не може да се поправи, освен при уважителна причина (такава не е налице). Например: Р. № 315 от 07.12.2010г. на ВКС, II г.о., по гр.д. № 3555/2008г., ...С многократните си указания за отстраняване на нередовности на исковата молба на практика съдът се е превърнал в помощник само на едната страна по делото, което накърнява изискването за равни възможности за упражняване на предоставените права; също: Определение № 8 от 08.01.2010г. по ч.гр.д. № 755/2009г., г.к., III г.о. на ВКС; невнесена ДТ в пълен размер в определения за това срок - Определение № 312

от 20.09.2011г. по гр. № 610/2011г., г.к., II г.о. на ВКС; също Решение № 153 от 01.08.2011г. по гр.д. № 39/2011г., II г.о. на ВКС.

Именно по тази причина, не бе дадена допълнителна възможност втори експерт да анализира записа от интервюто с д-р В..

Приложимо е правилото на чл. 161 от ГПК. Съдът намира, че никакви особени, надхвърлящи обикновените негативни емоции, вследствие от обстоятелството, че е повдигнато обвинение, не са настъпили или изпитани (предвид посочената по-долу практика и конкретните особености на наказателния процес, за които изрично е взето становище).

3. Присъдата (осъдителна или оправдателна) - крайният акт по същество на наказателното производство, е задължителна за гражданския съд (така, Решение № 25 от 17.03.2010г. по т.д. № 211/2009г., т.к., II т.о. на ВКС: От граматическото и логическо тълкуване на чл. 222 ГПК (отм.), чийто аналог е чл. 300 от действащия ГПК, се налага разбирането, че по изрично разпореждане на закона влязлата в сила присъда е задължителна за съда, разглеждащ гражданско правните последици от конкретно деяние, но само относно това, дали то е извършено или отречено, дали е противоправно и дали деецът е виновен. Следователно присъдата на наказателния съд се ползва със сила на пресъдено нещо единствено за изчерпателно посочените в чл. 222 ГПК (отм.), респ. възпроизведени в чл. 300 ГПК, обстоятелства; **също** Решение № 29 от 14.05.2016 г. по т.д. № 94/2015 г., I т.о.: Доказателствена сила има само присъдата на наказателния съд, и то само единствено относно фактите дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца). Или, изложеното се отнася само до присъдата (диспозитива), но не и до мотивите.

Накратко, изводът от изложеното е, че ищецът не е лъжесвидетелствал (чл. 300 от ГПК).

Г-н Л. е със счупен крак, вследствие на инцидента, който е с неясна фактическа обстановка. По него няма влязъл в сила съдебен акт, който да се ползва със сила на пресъдено нещо (*res judicata*) - постановлението на прокуратурата, с което е прекратено наказателното преследване поради това, че обвиняемият е счетен за невиновен да е извършил престъпното деяние, не е задължително за гражданския съд, който се произнася по гражданските последици от това деяние (ТР № 142 от 01.12.1966г. по гр.д. № 112/1966г., ОСГК на ВС). Предполага се добросъвестност от страна на органите на разследването. Крайният резултат от наказателното производство обаче е странен (особено на фона на крайно формалната процесуална позиция на ответника). Ищецът не е лъжесвидетелствал, но е със средна телесна повреда, причинена от буса на свидетелите, разпитани в наказателния процес, или от тях самите (а вината се предполага – чл. 45, ал. 2 от ЗЗД). Така, това предположение е разколебано.

4. Съдебната практика е установила кои обстоятелства следва да се установят и преценят от решаващия орган, за да може след това да се прецени какво обезщетение да се присъди. Така според Определение № 1 от 6.01.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1260/2021г., IV г.о., ГК, докладчик председателят Зоя Атанасова, например: тежестта на повдигнатото обвинение, дали ищецът е оправдан; цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр., отразяването на наказателното производство в една публикация в електронна медия с посочване името на ищеца, обостряне на съществуващо заболяване в ареста и

причиненото в резултат на незаконното обвинение заболяване "разстройство в адаптацията с тревожно депресивна симптоматика", обстоятелството,

Съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване наличието на вреди в рамките на обичайното за подобни случаи. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, незаконно обвинено в извършване на престъпление, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. **Когато се твърди причиняване на болки и страдания, над обичайните за такъв случай, или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания, с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, съдът може да ги обезщети само при успешно проведено пълно главно доказване от ищеца** - Решение № 3 от 29.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2477/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Мими Фурнаджиева и Решение на ВКС № 388 по гр. д. № 1030/2012 г., IV г. о., ВКС. В аналогичен, но по-общ смисъл е и Решение № 32 от 19.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2269/2014 г., IV г. о., ГК: ... Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания – това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск – продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето (заболяване), а ако увреждането е трайно – медицинската прогноза за неговото развитие. Не е в тежест на пострадалия да докаже отделните си негативни изживявания. Доказани ли са увреждащите действия и бездействия, искът е установен в своето основание и съдът е длъжен да определи неговия размер по своя преценка или като вземе заключението на вещо лице съгласно чл. 162 ГПК (чл. 130 ГПК отм.).

В конкретната хипотеза:

-1. Обвинението е повдигнато, според изложеното в иска, на 24.01.2013г. Последният акт на СГС е влязъл в сила на 06.03.2019г.

Общо 6 години са 1 месец и 12 дена. За установяване на подобно престъпление, срокът е относително дълъг.

-3. Ищецът е неосъждан.

-4. Не са събрани каквито и да са доказателства относно претърпените болки и страдания, но такива, съобразно посоченото по-горе, се предполагат – в рамките на нормалното;

-5. От събраните гласни доказателства, доколкото са допустими, би могло да се направи предположение, че г-н Л. се е отдръпнал от околните, а не че те са странили от него. Няма медийна изява.

-6. Обвинението е за леко наказуемо престъпление – арг. за обратното от чл. 93, т. 7, във вр. с чл. 290 от НК.

При това положение съдът намира, че следва да се съобрази времетраенето на процеса и нормално предположимото допълнително притеснение, вследствие на недобре воденото разследване.

Така, на основание чл. 52 от ЗЗД, решаващият орган приема, че следва да се калкулира по 1 500 лева на година, т.е. $6 \times 1\,500 \text{ лева} = 9\,000 \text{ лева} + 125 \text{ лева} + 50,04 \text{ лева} = \mathbf{9\,175,04 \text{ лева}}$. Тази сума би следвало да обезщети ищеца. За горницата искът е неоснователен.

по разноските:

При този изход на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът дължи сумата от **13,69** лева, сторени деловодни разноси, съобразно уважената част от иска и списъкът за разноси, издиктуван в о.с.з.

На основание чл. 77 от ГПК, прокуратурата дължи и сумата от **6,96 лева**, възнаграждение за вещо лице, съобразно уважената част от иска.

Воден от гореизложеното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на **Б. Д. Л.**, ЕГН *********, гр. София, ул. ********, съд.адр.: гр. София, ж.к. ********, тел.: ********, чрез адв. **Й. Т.**, л.адв. номер *********, сумата от **9 175,04** (девет хиляди сто седемдесет и пет лева и четири) лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от **24.01.2013г. до 06.03.2019г.**, настъпили в резултат от наказателно преследване срещу ищцата, приключило с оправдателно Присъда № 41 от 14.02.2019г. на СГС по ВНОХД № 21/19г., последица от неоснователно повдигнато му от ответника обвинение по обвинение по чл. 290 от НК, ведно със законната лихва, считано от 01.02.2023г. до окончателното ☐ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията (неимуществени вреди) за горницата до пълния предявен размер от **30 000 (тридесет хиляди) лева**, както и изцяло по отношение на имуществените вреди: сумата от **468 000 (четиристотин шестдесет и осем хиляди) лева**, неполучени възнаграждения (- „Л.” ООД, ЕИК ******** - от 10.05.2013г. до 10.05.2019г. - 64 800 лева, при месечно възнаграждение от 600 лева; - „Б.Е.Б.” АД, ЕИК ******** - от 14.11.2013г. до 31.03.2016г. - 187 200 лева, при месечно възнаграждение от 2 600 лева; и - „Виртуална електроцентрала „А.“ АД, ЕИК ******** - от 26.09.2014г. до 29.02.2016г. - 216 000 лева, при месечно възнаграждение от 3 000 лева), като **НЕОСНОВАТЕЛНА**

ОСЪЖДА на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на **Б. Д. Л.**, ЕГН *********, гр. София, ул. ********, съд.адр.: гр. София, ж.к. ********, тел.: ********, чрез адв. **Й. Т.**, л.адв. номер *********, сумата от **13,69** (тринадесет лева и шестдесет и девет стотинки) лева, сторени деловодни разноси, съобразно уважената част от иска и една държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл. 77 от ГПК, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул.

"Витоша" № 2, да заплати по сметка на **Софийски градски съд** сумата от **6,96 (шест лева и деветдесет и шест стотинки) лева**, възнаграждение за вещо лице, съобразно уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред **Софийски апелативен съд** в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при **Софийски градски съд**: _____